

„Novi Čas“ izhaja:

ob četrkih popoldne.

Rokopisi naj se pošiljajo [do srede
zjutraj na uredništvo v Gosposki
— ulici št. 6, drugo dvorišče. —

Odgovorni urednik: Anton Šinigoj.

Tiska „Narodna Tiskarna“ v Gorici.

NOVI ČAS

„Novi Čas“ stane:

za celo leto 4 K

„Nemčijo 5 „

„ostale dežele 6 „

„posamezne štev. 10 vin.

Oglasi po dogovoru.

Upravništvo je v Gosposki ulici št. 6
drugo dvorišče.

Lastnik: Konzorcij „Novega Časa“ v Gorici.

Skrb za bodočnost.

Težki, resni časi. Z vsakim dnem težja vprašanja, še težji odgovori. »Kaj bo jutri?« misli kmet, ko gre v prihodnje dni dela. Isto vprašanje na ustih delavca ob pogledu na številno družino in prazno vrečo moke. Kaj jutri, kaj čez teden, mesec in mesec, če se ne bo ljubega -- miru. Da -- mir! Kako sladka in kako težka beseda v ustih preprostega moža in -- diplomat. Politik pa zre še dalje prek sedanjih dnevnih v bližnja vprašanja -- v dobo ob sklepanju miru in dobo za njim. In dvigajo se vprašanja za vprašanja, težka in zapletena in tako -- negotova danes, ko je vse závisno od številnih »če« in »če«.

Dajte in preskrbite kruha: in vlada kliče v posvete izkušene možje in sad modrih posvetovanj je sklep: vzemimo tistim, ki imajo in dajmo tistim, ki nimajo. Tako se godi na Nemškem z živil. Pri nas pa vlada vstvarja veliko osrednjo nabiralno in razprodajalno zadrugo, ki naj bi delila za primerno ceno -- potrebnega kruha. Težki so taki ukrepi v težkih dneh. A nujni, trikrat nujni za vsakega državljanca in ž njim za vso državo samo. Gre za lačne in site želodce sedanjih, še bolj prihodnjih dni, če ne dolgih mesecev!

Težko je vzeti tistim, ki imajo, in dati onim, ki nimajo. In Avstrija nima, ima pa baje v obilju Ogrska. Pa Oger ima svojo pravico in svoje polne vreče: pšenice in rži in vseh takih zdaj dobrih in dragih stvari. Trde vsaj tako uradna poročila, poročajo dnevniki, pri tem pa se spodtikajo ob trd kamen ustroja naše monarhije: ob takoiimenovani dualizem, češ, da se vkljub Tisovemu noveletnemu slavljenju, ni tako izborna izkazal v teh težkih dneh, kakor je trdil ogrski ministerski predsednik novega leta.

Izkazal tem manj, čim bolj se je obnesel ustroj naše zaveznice Nemčije, ki je mogla v čudovito kratkem času priti do edinstvenega sklepa in svojega žitnega monopola, in to vkljub temu, da je sestavljena iz nebroj samostojnih držav, dočim je naša monarhija rabila mesece in mesece za posvetovna, da je rodila -- omejeni žitni monopol radi -- dualistične svoje sestave.

In kako čutimo to vsi, ki nam je res pri srcu blagor vse širne naše monarhije, kako silna bi bila njena moč, če bi bile sile njenega telesa enakomerno zvezane, njeni udi v takim mejebojnem razmerju, da bi si rekel vsak s ponosom in veseljem: dobro in lepo, ker je primerno in dobro vsem, sorazmerno vsem prav.

V dneh sile, bridkosti in težav so bile zapisane besede vseučilišnega profesorja dunajskega, dr. Brockhausen-a (N. Fr. Pr. »Unser Kriegsziel, št. 18111, 24. jan.), a tudi v dneh velikega spoznanja, govorečega vsem, kako nujno treba novih temeljev -- novi, prerogjeni monarhiji posebno z ozirom na Slovane. Kar pravi ta znani nemško čuteči mož v svojem govoru (bil pred izbranim dunaj. občinstvom!) o novi ideji naše monarhije, je tako lepo in bridkoresnično, da skoro težko verujemo po tolikih izkušnjah -- čisti resnici.

Tako pravi ta mož: Avstro-Ogrska bodi vzor vsej Evropi, kako naj bi se za vse čase rešilo narodnostno vprašanje, to silno vprašanje, ki je stalo Evropo že toliko krvi in jo stane tudi v tem krvavem plesu. »Jeli res nemožno« se vprašuje dr. Brockhausen, »da bi drugače razrešili evropsko mirovno vprašanje, kakor le z vojnim pohodom? Ravno za prav konkretno in polagano rešitev imamo poskusno polje, ki more koristiti s svojim vzgledom širšemu svetu. To je naša domovina. Kajti avstrijsko vprašanje ni nič drugega nego zgoščeno evropsko mirovno vprašanje. Pristen odsev Evrope -- tu je. Kar se

zdi nemožno, sobivanje narodov, postaja dogodek. Zato velja za Avstrijo: **Vsi poskusi, da bi tudi le najmanjši narod, kamoli katerikoli večji narod raznarodili, so se izjalovili.** -- Evropske države se morajo, če nočejo živeti v slogi, mejsebojno boriti, lahko vodijo na bojišče svoje vojske; notranja jeza se lahko v topovih izkadi. Toda avstrijski narodi ne morejo tega. Nahajamo se torej že danes tam, kjer bi bila Evropa, če bi po zmislu gotovih mirovni streljenj ne bilo nobenih posebnih armad, nego le ena sama evropska izvršilna, mirovna oblast. In zato je Avstrija evropska »žival/za poskušnje« radi velikega evropskega vprašanja, kako naj bi se moralo razrešiti, če že ne prijateljskim potom, pa vsaj brez nasilja, silna interesna nasprotja.«

In dalje izvaja nad vse zanimivo: »Avstrija je tudi res prestala tekmo let vse take poskuse kakor jih prestopje poskusne živalice. Sicer je to prav neprijetno, toda resnica bi bila šele tedaj, če se nismo nič približali svojemu smotru vkljub vsem poskusom. Zato je vprašanje: Je bilo li dozdane naše postopanje samo blodnja v megli, ali pa je možno zaznamovati vsaj količkaj majhen napredek? In res se včasih zdi, kakor bi blodili v krogu okoli in okoli. Bistrejšemu očesu pa se kaže tudi v zmešnjavi slika organskega razvoja, ki ima sledeče mejnike:

Dolgo smo živeli pod absolutno vlado, ki ni hotela priznati naroda za svojo enoto zase, da bi mogla vrediti enoten avstrijski državni narod, podobno vojaški akademiji za vojake v Dun.-Novem mestu ali Terezijišču za uradnike. Tem potom naj bi nastala avstrijska narodnostna mešanica brez določenega spola. Ta poskus se je ponesrečil. Narodi so se prebudili, postali deloma prav zelo budni in mesto v skupno posteljo so šli -- vsak sebi. Tu je prišla bližnja misel: ena narodnost (Nemci) postani državni narod, drugi pa je njegovi priveski. Ali za to ulogo ni bila nobena narodnost dovolj močna. In tako je prišla zopet nova misel: Uloga, ki je za enega prevelika, se dodeli več igravcem. Breme se porazdeli. Dve do tri narodnosti (Nemci in Ogrji ter Poljaki) si porazdele to častno službo, njim pa se prepusti za privesek, oziroma po možnosti v raznarodenje druge manjše. Ker pa se ni dal nihče raznaroditi, marveč se vsi, tudi namanjši pokazali trdovratne, je zopet prišla nova misel: Izigravanje, ko se v prekrasnem redu drug za drugim izigrava narod proti narodu, in sicer v dveh oblikah; enkrat manjšega proti močnemu, drugič obratno. Ker pa vse te rešitve vkljub poskusnim nasiljem pravzaprav niso bile nikakršne rešitve, se je torej povsem tem konečno porodila misel: Daritvenih živali sploh ni več. Vsako izigravanje mora poenajati in polagoma se pripravljajo poravnave in sporazumi z mislijo v neskončno fini obliki, da »reba« živeti in živeti pustiti. **Poskušnje v o-nem zlem smislu smo končno premagali, kaže se vodivna misel, do katere smo se s silo prerili. Ni nič več to brutalno nasilje policijske države. Na nasilju sloveče, rešitve smo opustili, leže za nami. Pozitivni ostanek pa je razrešilni poskus, ki pripoznava vsako osebnost, jo neguje in le v toliko zadržuje, da morejo drugi poleg nje živeti. Radi svojega obstanka mora biti Avstrija država izravnajoče pravičnosti, ki veže vsak sebi stremeče narode, ne da bi jih zavirala.**

Prav resnično je, kar dr. Brockhausen zaključuje iz te edino prave osnovne avstrijske državne in dinastične (Justitia fundamentum regnum!) -- Pravičnost je podlaga -- državam!) misli: »Če se nam posreči, da izvedemo svoj poskus, če je namenjen temu borenju srečen vspeh, potem smo seveda dovršili veliko evropsko poslanstvo, potem bi bili z velikimi žrtvami našli pot, po katerem nam more slediti Evropa, da more dalje v miru obstojati.« In tudi to je velika resnica: »Ne hoj za svetovno premoč s svojo neizogibno dolgotrajno vojno, marveč skupnost narodov, skupnostno življenje, predvogoj trajnega miru. Življenje enakopravnih državljanov pomenja drug poleg drugega zmago avstrijske državne misli in njene uporabljivosti za Evropo.«

Ravno ta avstrijska misel pa se toliko časa ne more uveljaviti z vso svojo notranjo silo, dokler bomo imeli dvoje glav, dvoje src in dvoje -- želodcev! Izpremeniti treba torej avstrijska dvojčka, izpremeniti ju v enoten **organizem po načelu starega zdravnik grškega modrijana Platona, češ, da treba dati -- vsakemu svoje, kar da je najboljšje za -- najboljšje vrejeno državo, ali, da govorimo z dr. Weiskirchnerjem: »Ustvariti novo Avstrijo, v kateri se bodo razvijale vse zmožnosti, za kar pa da je treba proč s staro smerjo, ker rabimo -- novo.«**

Jeli to možno danes, je drugo vprašanje. Vse pa priča, da vojska podira staro in snuje in preobrazuje novo, n-pamo, da tudi -- boljše t. j. tako Avstrijo, kakor jo slika Brockhausen. Glede točasnih sprememb na ministr. sedežih pa ima prav »Slovenec«, ko piše (1. febr.) »O se b e prihajajo in odhajajo, z i s t e m p a o s t a n e -- to je tisto, kar je najbolj važno za nas. Če bi imeli mi v Avstriji kakega izrazitega državnika, ki bi imel pogum, voljo in pred vsem z m o ž n o s t, da vtisne vladajočemu zistemu neizbrisni pečat svoje politične osebnosti, tako da bi celo lahko govorili o n o v e m z i s t e m u i n o v e m p o l o ž a j u, potem bi bilo to velikega pomena. Tako pa nas malo briga, kateri baron, ali grof načeluje vladi.« Nam pa se zdi, da monarhija ima ravno zdaj in bo še dolgo imela svojega prav izrazitega državnika: Piše se **Potreba, priimek mu je Skrb** in meč ima in vojsko pelja in v Avstriji in na Ogrskem je doma, pa ni ne grof in ne baron in vendar ga vse, vse, prav vse najbolj čisla. To je in bo -- najbolj pravičen državnik!

Grof Tisa in Hrvatje.

Ogrski ministerski predsednik grof Tisa rad govori. Govoril je 1. januarja svojim prijateljem, ki jim je hvalil dualizem (našo ustavo, ki loči državo v avstrijsko in ogrsko polovico). Dne 30. januarja je zopet govoril o priliki nekega koncerta. Ta govor njegov je posebno važen za nas Jugoslovane, ker nam kaže, kako si Mažari mislijo rešitev jugoslovanskega vprašanja.

Grof Tisa je najprvo povdarjal, da sedanja vojska ni zvezala v tesnejšo vez le udov istega naroda, ampak tudi ude raznih narodov med seboj. Nato pa pravi: »In če gremo dalje, če se ozremo na naš bratski narod, ki z ogrskim narodom tvori skupno državo, ali ne vidimo veselih znakov junaštva in požrtvovalnosti v službi za eno in isto stvar tudi v vrstah hrvaškega naroda?« (Klici: Eljen!) Nato se spominja slavnega hrvaškega junaka Zrinskega, ki je bil voditelj Ogrov in Hrvatov. Nato pravi: »V onem času nas je vezalo dobro bratstvo v dobrem in slabem, v skupni žalosti in skupni slavi. Prišli so časi, ko je dospela do moči narodna misel in se kot stena postavila med nas. Nastala so nasprotja. Prišla je doba, ki je privedla do bratomornega boja. (Tisa najbrže misli l. 1848. Op. ur.), in čeprav se je pozneje zdelo, da je mir zagotovljen, vendar je bil ta mir zvezan z mnogimi nasprotji, z mnogimi negotovostmi, z dvomi in nezaupanjem. Komaj nekaj let je od tega, ko je resno nasprotstvo . . . grozilo miru obeh bratskih narodov. In še le eno leto je od tega, ko smo zamogli zastopati politiko skupnega razumevanja, miru in ljubezni. To skupno razumevanje, ta mir, ta ljubezen, to zaupanje mora sredi izkušnj velike vojske resnično pognati svoje korenine v globine duš obeh narodov. Oni slavni vojaški čini, s katerimi so si hrvaške čete v tej vojski priborile večno slavo, ti vojaški čini morajo biti tudi vrelci vzbujajoče se ljubezni, spoštovanja in zaupanja v srčih vsakega Ogra. Na drugi strani pa lahko iz naukov te vojske sklepamo tudi, da hrvaški narodni duh, hrvaška narodna misel hodi po napačnih potih, če se da voditi od umazanih valov struj dvomljive vrednosti; da tudi hrvaški narodni duh mora iskati gotovih temeljev svoje moči in dela ondi, kjer so jih položili naši očetje: v naročju tisočletne ogrske države, v zgodovinskem razvoju, ki jim zagotavlja svoboden razvoj v zvezi z ogrskim bratskim narodom.«

Ta Tisov govor je ponekod žel odobranje, hvali ga celo nemška »Reichspost«. Drugod zopet pa ž njim niso zadovoljni. Dunajski list »Zeit« piše na naslov tega Tisovega govora:

»Toda grof Tisa je topot, ko je hotel priti na pravi tir, na drugo stran padel s tira. On se je namreč, ne da bi razmere količkaj v to silile, dotaknil silno kočljivega in težkega jugoslovanskega vprašanja. Če je hotel le slaviti požrtvovalnost, ki so jo v tej vojski pokazali ogrski narodi, in če je hotel še posebno pohvaliti od Hrvatov pokazano hrabrost in vojaško sposobnost, je bilo to gotovo plemenit nagib narodno političnega čuta pravičnosti. Toda zelo slabo je bilo v tej zvezi omenjati nasprotje, ki so do zadnjega časa obstajali med Mažari in Hrvači; in slabo je bilo hrvaško narodnost podučevati, po katerih potih mora v bodočnosti hoditi in katerih »krivih potov« se izogibati. **Hrvaško, ali bolj splošno rečeno, jugoslovansko vprašanje spada k največjim in najvažnejšim zadevam države, ki jih bo treba po vojski obravnavati in rešiti.** In gotovo je, da se bo konečna zadovoljiva rešitev tega vprašanja dala najti le po pametnem narodnem sporazumu; torej po razgovorih udeleženi, ne pa po govorih grofa Tisa.«

Lepo povedano in krepko.

Omenimo še, da je »Slovenec« tudi prinesel Tisovo izjavo, kateri pa dodaje kratke, a značilne besede: »Brez komentarija! Več bo mogoče o tem pisati po vojski!«

Svetovna vojska.

Boji z Rusi.

Sedaj je najvažnejši del bojne črte proti Rusom v Karpatih in Bukovini, kjer so Avstrijci dosegli Ruse precej nazaj.

Italijanski vojaški kritik Gattè priznava avstrijske uspehe v Karpatih in pravi, da so v tej pokrajini o tem času mogoče operacije samo v dolinah, koder vodijo velike ceste. Po takih cestah silijo naši preko sedla Uszok in Wyszkow, Rusi pa v bližini Dukle in med Lupkovom in Uszokom. Zaradi tesnega prostora ne more stopiti v boj večje število čet, pač pa je gotovo, da bo ona armada, ki bo spomlad ob boljšem vremenu obvladala prelaze, imela precej ugodno stališče, ki ga bo izrabila z brambo, če bo manjši po številu, ali pa z ofenzivo, če bo močnejša. Vse kaže, da se bo severno od Karpatov razvila velika in odločilna bitka.

Uradna poročila pravijo:

Dunaj, 30. januarja. Uradno se razglašja:

Na poljsko - gališki fronti vlada, izvzmeši do zopetne osvojitve prelaznih višin. V teden dni trajajočih neprestanih težavnih akcijah so se čete kljub neugodnim vremenskim razmeram borile z največjo vstrajnostjo in žilavostjo premagale vse velike terenske težave v mnogokrat visokem snegu in s tem dosegle velike uspehe.

Sovražniku je bilo vzetih okroglo 10 tisoč ujetnikov in 6 strojnih pušk.

Dunaj, 31. januarja. Uradno se poroča: Ob Dunajcu in ob Nidi so se vršili včeraj živahni artilerijski boji. Naša artilerija, ki je v zadnjem času že večkrat s silnim učinkom streljala, je imela tudi včeraj uspeh. Sovražnik je v najhujšem ognju izpraznil nekaj strelskih jarkov.

Tudi na ostali fronti na Rusko-poljskem se je od časa do časa vršil artilerijski boj.

V Karpatih je potekel dan bolj mirno. V gozdnatem gorovju se vrši boj še za nekatere postojanke, ki leže severno od višin prelazov.

Dunaj, 1. februarja. Uradno se objavlja: Na Ruskem Poljskem in v zahodni Galiciji so se včeraj vršili živahni boji. Ker se je večinoma dobro videlo, so se podvzeli številni požrtvovalni boji in praske, ki so v marsikaterih oddelkih dosegli krajevne uspehe.

Splošen položaj v Karpatih po zadnjih dogodkih je neizpremenjen.

Odbiti so bili novi ruski napadi zahodno od Lupkowskega prelaza. V nekem

boju v gozdnem gorovju je izgubil sovražnik na ujetih 5 častnikov, 800 mož, 2 topova in 2 strojni puški.

Dunaj, 2. februarja. Uradno se poroča: Položaj se ni izpremenil.

Osamljen ruski sunek ob srednji Pilibici je bil odbit.

V Karpatih se nadaljujejo boji v vzhodnem delu fronte. V središču fronte se bojujejo nemške in naše čete z uspehom.

Boji med Nemci in Rusi se bijejo vzhodno od Loviča, jugozapadno od Mlave in okrog Lipna na severni strani Visle. Nemci so čez Vislo napravili most in pošiljajo čete na severno stran.

Med Nemci, Francozi in Angleži.

Na Francoskem se bijejo boji med Nemci in Francozi za posamezne pozicije. Odločilnih uspehov seveda nikjer ni. Nemški letalci so metali bombe na Dünkirchen.

Nemški podmorski čolni potapljaljo angleške trgovske ladje.

Nemškemu podmorskemu čolnu »U 21« se posrečilo, da je prišel do Irske obale, kjer napada angleške trgovske ladje, ki vozijo živež na Angleško. Potopljenih je že več angleških ladij na ta način. To je za Angleže zelo neprijetno. Francozi in Angleži so na Nemce radi tega zelo hudi, češ da to ni vojskovanje.

Goljufije v francoski armadi.

Glavni plačilni mojster francoske armade Desclaude je poneverjal denar, blaga in potrebščine za armado. Namesto, da bi to dobili vojaki, je on blago prodajal. Prišli so mu na sled in ga zaprli.

Politične vesti.

Rumunija.

Bukarešt, 28. jan. V stanovanju zunanega rumunskega ministra Tormu Baru se je vršil min. svet, ki se je pečal z izpremembami v rumunski diplomaciji.

Bukarešt, 31. jan. Tukajšnji konservativni list »Stea gule« poroča: Kakor izvemo, bodo kmalu poklicani razni letniki rezervistov. Z 1897 se začne in do 2. febr. bodo vpoklicani 4 letniki.

Bolgarska in Grška.

Bukarešt, 1. febr. Iz Sofije poročajo, da so bolgarski voj. obvezanci letnikov 1902, 1903, 1908, 1909, že vpoklicani k vajam.

Dalje je grška vlada vpoklicala vse rezerviste letnikov 88, 89, ki so rojeni v Epiru, Makedoniji ali na bivših turških otokih.

Carigrad, 2. febr. Tu zasedujejo grško obnašanje z veliko pozornostjo. Grška se baže vneto pripravlja na mobilizacijo in utrjuje mejo.

Italija.

Rim, 1. febr. Vojni minister je izdal odlok, ki določa, da se letos vrše izredne orožne vaje tako: Dne 15. febr. se vpoklicajo vsi rezervisti poljske in trdnjavske artilerije letnikov 1888; vsi alpinski rezervisti let. 1881 in rezervisti 3. razreda pri alpskih polkih letnikov 91-94. Tudi rezervni častniki teh letnikov se bodo v tem času vpoklicali.

Berlin, 1. febr. Po poročilu lista »Germania Herold« iz Acast (Luis, III. — Severna Amerika) so ondi dospeli laški častniki, da nakupijo za laško armado 10 tisoč konj. To je bilo že sredi januarja.

Kaj pa to?

Rim, 31. jan. Iz Londona poročajo: Angleški vnjeni minister Sir Ed. Grey je 26. jan. imel dolg razgovor z min. predsednikom Asquitom. Nato je sprejel italijanskega poslanika, s katerim se je razgovarjal več ko eno uro. Temu razgovoru so sledili razgovori z zastopniki Bolgarije, Rumunije in Rusije. Tem razgovorom se pripisuje veliko važnost.

Seja širšega odbora Slov. kršč. soc. zveze v Gorici se bo vršila v četrtek dne 11. februarja 1915, ob 10. uri dopoldne v prostorih Gosposka ul. 6. K tej važni seji naj pošljejo društva svoje zastopnike! Pogovorimo se o zanimivih društvenih zadevah.

Novice.

Molitve za mir. Prihodnje nedeljo dne 7. februarja se bo opravila po vseh župnih cerkvah posebna slovesnost z molitvami za mir. Slovesnost se bo tako-le vršila: Zjutraj po farni maši se bo izpostavilo sv. Rešnjem Telo in se bo molil psalm: »Usmili se nas!« Najsvetejše bo izpostavljeno ves dan. Zvečer se bo molil sv. rožni venec in molitev za mir, katero je sestavil sv. Oče. Potem bodo litanije vseh svetnikov in blagoslov. Sv. Oče želi, da bi mnogo vernikov prejelo sv. zakramente. Ta dan dobe tisti,

ki bodo pri spovedi in sv. obhajilu in ki se bodo udeležili omenjene pobožnosti ter nekoliko molili pred svetim Rešnjim Telesom, popolni odpustek.

Kakor poročajo l. t. m. iz Rima, je sv. Oče določil, da se v onih škofijah Evrope, kjer bi do 7. t. m. ne dobili njegevega dekreta o molitvah za mir, vrši pobožnost še le 21. marca, kakor je to že določeno za izvenevropske kraje.

Ob prenanem grobu. (Dopis iz Pulja.)

V nedeljo 31. januarja so položili na vojaškem pokopališču v Pulju k večjemu počitku g. Albina Mozetiča iz Solkana. Kakor neštete druge, je tudi njega dolžnost do domovine in cesarja poklicala takoj ob izbruhu vojske pod orožje. Ostal je pri topničarjih v Pulju. Sveto je vršil svojo dolžnost; prestojniki sami so mu to priznali s tem, da so ga v šarži povišali. Poln zaupanja je pričakoval skorajšen srečen in časten mir, da bi se spet povrnil domov, kjer ga je čakala mlada soproga, da bi mu dala v naročje ljubeznivo dete-dečka, ki je med tem prišel na svet in ki ga on ni še videl. Nikdar ga ne bo videl več....

Prehladil se je pri svoji službi in smrtna bolezen ga je vrgla na posteljo, s katere ni več vstal. Umrl je v petek 29. januarja. Umrl je lepo previden s sv. zakramenti, udan v voljo Božjo. Saj je bil vedno vrl mladenič in najboljši soprog. Doma v Solkanu je zmerom rad pomagal pri petju v cerkvi.

Kako priljubljen je bil pri vseh in kako je novica o njegovi nepričakovani prerani smrti segla vsem v srce, ki so ga poznali, pokazal je tudi pogreb. Kar je bilo rojakov iz Solkana v Pulju — in bilo jih je gotovo nad 40 — vsi so se ga vdeležili. Pogreb je vodil sam vlč. g. mornariški župnik Ivan Koršič, rodom iz Solkana. »Pri Solkanu pa moram biti jaz zraven.« In bil je in z njim vsi drugi, ki so res kot eno srce in ena duša na tak način izražali svoje globoko sožalje in hkrati skušali tolažiti soprogo pokojnikovo, ki je v nepopisni boli korakala za krsto h grobu, ki ji je sprejel soproga in z njim toliko toliko nad, načrtov in življenja....

Njej kakor tudi vsem ostalim žalujočim naše presrečno sožalje.

Rojak umrl v Pulju. V Pulju je umrl vojak odnotnega trdnjavskega polka g. Albin Mozetič iz Solkana, svak vlč. g. dr. Sreberniča. Bog mu daj večni mir! Preostalih pa naše iskreno sožalje!

Skupno šolsarsko sv. masa. Iz št. Petra nam poročajo: Nekaj novega za katehete ozir. župnike itd. na dežel. Pri nas smo uvedli nedeljske in prazniške skupne sv. masa za tuk. ljudske šolarje! Dotični odlok c. k. okr. šol. sveta v Gorici se glasi. Dano 29. I. 1915, št. 3252/14. »C. K. okrajni šolski svet je v svoji seji dne 28. januarja 1815, oziraje se na željo vseh tamošnjih faktorjev (v št. Petru!) in uvažuje, da so dani tudi drugi potrebni pogoji, sklenil da nima nič proti temu, ako se uvede za šolsko mladino v Šempetu za dobo šolskega leta skupna sv. masa ob nedeljah in praznikih.« — Tako je menda prva nedeljska šolsarska sv. masa v deželi izven mesta — upeljana! Bog daj obilo vzgojnih uspehov!

Družba sv. Mohorja. Poverjeničstvo za Gorico uljudno naznanja, da traja priglasevanje in vpisovanje za družbo Sv. Mohorja samo do 15. tek februarja; torej samo še 14 dni. — Stari in novi člani se prijazno pozivljejo, da sa čimprej zglašijo pri g. Jožefu Čigon-u, cerkveniku prvostolne cerkve. Namen in pomen Mohorjeve družbe je pač tak, da smemo pričakovati tudi v teh hudih časih, da ji bodo ostali zvesti vsi stari člani in da se bodo mnogi vpisali na novo.

Nemške gimnazije ravnatelj član dež. šol. sveta. Ravnatelj c. kr. nemške državne (realne) gimnazije v Gorici dr. Gustav Hemetsberger je bil imenovan za član c. kr. dež. šol. sveta za Goriško-Gradiščeško.

Hudičevo delo. Po Ljubljani so se razširjali neki pisani listi s podpisom ljubljanskega škofa. Hudičevo, ki je ta list spisal in dal pomnožiti, si je izmislil list koš lažij in krivih naukov ter jih je podtaknil škofu. Vrše se preiskave. Če kdo ta podli pamflet razširja, naj se naznaši. Najboljšemu može dežele izražajo katolici sožalje. Nekaj ljudij se pa veseli pamfleta, kar dokazuje, da strašna vojna še ni vseh pobiljala.

Razmere v goriških vojaških bolnišnicah. V tem oziru je čuti splošno tožbo. Rezervna bolnišnica v Centralnem semenišču je premajhna. Vsi kotički so prenapolnjeni. Imamo še bolnišnico na Travniku. Toda tu je največ tujih vojakov. Vemo pa, da je zunaj, posebno na Ogrskem polno naših ranjencev, ki si vsi žele, da bi prišli bližje svoji domovini. Nešteto prošenj prihaja od naših vojakov, da bi se jih premestilo v goriško bolnišnico, kjer

bi bili bližje svojim dragim. A njih prošnje morajo ostati neuslišane, ker ena bolnišnica je prenapolnjena, v drugo pa se sprejemajo ranjenci, doma iz tujih krajev. Nam se to ne zdi prav. Saj se gre tu za sinove naše dežele, ki žrtvuje po svojem prebivalstvu izredno veliko ravno za svoje ranjene sinove. Imamo pa še vojaško bolnišnico, ki je bila sezidana in opremljena z velikimi stroški dežele. Poslopje te bolnišnice je sedaj prazno;

Druga mesta imajo polno bolnišnic, s težavo so mnogokrat priredili razna poslopja v ta namen. Pri nas pa moderno sezidana vojaška bolnišnica, sezidana od dežele stoji prazna, naši vojaki — rojaki zdihujejo po tujih bolnišnicah, kjer jih nihče ne razume, kjer so tuji med tujimi v kljub vsej skrbi, Centralno semenišče v Gorici prenapolnjeno, v rezervni bolnici na Travniku pa ranjenci od drugod. To ni prav! Kje je vzrok temu? Pričakujemo v imenu cele dežele odgovora na to. Kedor je toliko žrtvoval za ranjene vojsake ko ravno naša dežela in njeno prebivalstvo, ta ima pravico, čuti tudi odgovor. Zastopstvo dežele bi lahko tudi reklo kako besedo k temu!

Slovenski zdravnik umrl v srbskem vjetništvu. Avstrijski »Rdeči križ« je poročal mariborskemu dr. V. Sernecu, da je njegov brat, celjski zdravnik dr. Janko Sernek, dne 7. januarja umrl v srbskem ujetništvu v Čačaku v Srbiji. Domneva se, da je umrl na koleri.

V srbskem vjetništvu umrl Goričan. V Mjonici v Srbiji je umrl radi ran stotnik 87. pešpolka Evgen Vittori iz Gorice.

V ruskem vjetništvu je baje črnovojniški nadporočnik g. Ivan Košnik, profesor goriške realke.

V ruskem vjetništvu v Slobodskem v Rusiji se nahajajo še naslednji goriški rojaki: Ivan Mažgon iz okr. glavarstva Tolmin, Ivan Živec in Angelj Švarc in sežanski okraja ter Rudolf Bregar iz Šmarji.

Ranjenci in bolni vojaki, ki so na novo došli v Gorico, so: Teodor Filak, kadet v 5. dragonskem polku, Josip Rusjan, Fran Gardenal, Fran Ferletič, Josip Zoržetič, Anton Prinčič, Emil Paljk, Dominik Bregant, Ferdinand Zorzenon, G. Venier, Alojzij Štanta, Josip Rusjan, 27. domobranski pešpolk, Anton Vidmar, Miha Pianevpi, Teodor Vaseljak, Ivan Veingartner, Ivan Marinič, Matija Hitziger, Andrej Stogar, Nikolaj Gregorin, Jakob Glavač, Fran Mlinarič, Lovrenc Kos, Peter Peleson, Jakob Dimnik, Anton Jekovec, Anton Glaser, Ignac Hofer, Anton Siljan, Marko Dras, Jurij Behler, Josip Margon, Miha Jančič, Emil Basariček, Anton Zupančič, črnovojniki, Bogomir Mervic, Iv. Huber, A. Cehar, Gustav Humar, pešpolk št. 47; Lucijan Roman, lovski bataljon 8. Angelj Brandolin, Fran Škarabot, Fran Bonnes, 97. pešpolk; Fran Hlede, lovski bataljon 20; Alojzij Rusjan, 5. dragonski polk, Avgust Poljšak, Fran Dornik, Peter Parlav pešpolk št. 17; Jakob Krotas, Demetrij Munziak, saperja; Just Peršič, pešpolk 87. Jakob Ljubec, Ivan Rotšjada, topničarski polk 8., Josip Edelrunner, Avgust Šemerl, Bogomir Loeb, kolešarji. Alojzij Delpin, Jurij Šmidl, Leopold Šerling, Ferdinand Ravnja, Maksimilijan Pelicon, Dominik Padovan, Fran Gadnik, Fran Kolman, pešpolk št. 27., Fran Zupan, železniška straža, Ivan Kotin, 8. pešpolk, Ivan Martinelli, Anton Virant, črnovojniki; Karol Kanderabec, 3. pešpolk, Veleirj Štabile, pešpolk št. 7., Karol Rat, pešk. 8., Hemrik Menon, 3. pešpolk, Fran Portl, 4. pešpolk Fran Wutti, Anton Mirkovič, Josip Ulih, pešpolk 47., Peter Zwirznik, pešpolk št. 31.

Na južnem bojišču je bil ranjen naš vrl somišljenik in delavec za krščansko organizacijo g. Avguština Cotič iz Vrha nad Rubijami. Sedaj leži v bolnišnici v Ojeku v Slavoniji. Kot črnovojniki se je beril pri 3/6 obmejni stotnji. Želimo mu, da bi kmalu okreval!

Zahvala. Podpisana se prav lepo zahvaljujeta vsem sosedom in drugim rihemberškim župljanom, ki so nama v nesreči požara velikodušno pomagali. Posebno morava biti hvaležna vsem posestnikom, ki so nama darovali potrebne kreme, da hova lahko čez zimo prehranila svojo živino. Bog stotero poplačaj vsem! Matija Ušaj, Preserje št. 262, Andrej Krševan Preserje ša. 259.

Okrajna bolniška blagajna naznanja, da začeni s 1. februarjem t. l. okrajna bolniška blagajna podaljša spet podporno dobo na 30 tednov, katero je bila ob začetku vojske z ozirom na ministerski razpis z dne 8. septembra 1914 ad št. 5579/V, znižana na najnižji v zakonu določeni čas 20 tednov.

Oznanič o dohodninskem davku. — Z ozirom na § 217. zak. o osebn. davku se

naznani, da izvlečki iz plačilnih nalogov za dohodninski davek za leto 1914 cenilnega okraja »Gorica - mesto« in »Gorica-dežela« bodo razpostavljeni za vpogled skozi 14 dnij računajoč od dne 6. februarja 1915 naprej ob uradnih urah pri davčnem oddelku tega c. kr. okrajnega glavarstva Via Cappuccini št. 16 I. nastropje soba št. 9.

Legar v Trziču. Doslej je bilo v Trziču že 81 slučajev legarja. Krivo temu je največ pomanjkanje dobre pitne vode in kanalizacije.

Papirnate podplate in nogavice izdelujejo za vojsake otroci v ljudskih šolah. Podplate so tako narejeni, da se sešijejo štirje papirji, stari časopisi, brez vozlov. Nogavice se pa delajo iz takozvanega Billrothovega papirja. Billrotov papir se dobiva v »Knjigarni kat. tisk. društva v Gorici«, pola po 24 v. Vzorci za izdelovanje se dobe pa v Slovenski nabiralnici v Gorici, Gosposka ulica 6.

Poštni avtomobil obtičal v snegu. Pret. teden je obtičal v snegu in sneženih zametih poštini avtomobil, ki vozi iz Gorice v Postojno. Mali avtomobil je v četrtek vozil le do Ajdovščine.

Sneg na Predilu. Pret. teden je na Predilu zapadlo 2 m snega.

Huda zima je te dni gospodarila med nami. Pret. petek smo imeli v Gorici 6° pod ničlo. Tudi naslednje dni je bilo mraz. V torek je pihala močna burja. Sicer pa so bili dnevi lepi in solnčni; zato pa je mraz tem bolj pritiskal ponoči, posebno pa zjutraj. — Na Otlici vsled hudega snega ni šol. pouka že več tednov.

Na cestih v Grgar so našli na pol smrznjenega nekega moža. Prenesli so ga v Gorico, kjer je umrl. Dognalo se je, da je doma iz Vel. Zabelj in se imenuje Luka Cuketov.

Novice iz Gorenje Trebuše. Blagovolite g. urednik sprejeti v svoj list po dolgem času tudi nekaj sporočil iz samotne Trebuše. Letošnje leto je imelo nesrečen začetek. Na Novega leta dan je padel na poti iz Dol. Trebuše proti domu Valentin Brezavšček - Ležinar — v prepad, si zlomil roko, prebil črepinjo ter, ne da bi prišel k zavesti, za eno uro potem izdihnil svojo dušo. — Dne 15. jan. je pa mladenič Štefan Hvala iskajoč v strmem bregu kolibe za koše padel črez skale, si zlomil roko, zadobil notranje poškodbe, na katerih je tudi sedmi dan umrl. — Lani 17. feb. je isto padel v prepad Ivan Benko ter obležal mrtev v skalovju. Še ne v enem letu torej tri nesreče! Čudo sicer ni, zakaj svet in steze so take, da je človeku treba prav malo truda, da se ubije! »Nagle in neprevide s smrti varuj nas, o Gospode«, je treba tu vteh krajih večkrat vzdihniti!

— Letos nas je obiskala huda zima; snega je en meter, v višjih legah dva, in proti Vojskemu celo tri metre! Trnovski gozd, Trebuša in Vojsko bodo s svojim debelim snegom kot bližnja ledenica gotovo vplivali, da bodo tudi »deželcem« — t. j. Vipavcem — pihale to zimo ledene sapice. — V nedeljo 31. jan. je bilo tu 12,0 C pod ničlo! — **Od onih, ki so šli v vojsko, pogrešamo tri**, namreč Dionizija Bratuž, posestnika in gostilničarja pri cerkvi, Janeza Šuligoj, bivšega orožniškega vodjo, ki sta oba šla v oktobru s črnovojniškim polkom št. 27 na južno bojišče in se od tedaj nista več oglasila, ter Gašperju Ogrič, ki se tudi ni več oglasil, odkar je šel s 27. dom. pešpolkom v avgustu v Galicijo. Kdor bi kaj več vedel o teh pogrešancih, naj blagovoli to sporočiti županstvu ali kuracijskemu uradu v Gor. Trebuši. — **Pri gradbi nove ceste** iz Dolenje v Gorenjo Trebušo se je delalo do konec novembra; popolnoma izdelane je nekaj črez dva km in jo je občina Št. Viška gora že vzela v svojo oskrbo; morda se na pomlad zopet prične z nadaljevanjem te gradbe, ker je ta cesta nujno potrebna in tudi ljudje potrebni zaslužka. — V Gor. Trebuši pa smo do 16. jan. gradili dovozno cesto mimo cerkve proti Vojskemu ter je tudi te izdelane blizu dva km. Ko skopni sneg se bo nadaljevalo s tem delom in se bo morda z državno in podporo cestnega odbora izdelalo tri kilometre. Za to gradbo je občina v preteklem letu dobila državno podporo od 1450 K ter goriškega cestnega odbora 1000 K. Za to leto je zopet določena državna podpora od 1000 K, ki se pa bode nakazala še le po tehničnem pregledu gradbe od strani c. k. okrajnega nadinženirja.

Novice iz Mačkolj v Istri. Dne 26. prejšnjega meseca, se je pokazala pri nas pomlad. Trombentice so začele tako lepo cvesti, da jih je bilo veselje gledati. A žal, naslednje noč, je začelo snežiti. In drugi dan namestu rastlinskih trobentic, so cvetele snežene. Tudi z nami se godi tako. Marsikateri fant, je cvetel v svoji mladosti; a prišla je vojska in tudi njega je umoril, zamet krogel iz pušk ali granat. In konec je bilo cvetu mladega

fanta. — Dne 29. je gorelo pri Štefančiču. Gospodar je pri vojakih. Začelo je goreti zjutraj. Ob 5. uri je našel Jozef Pungler vrata svinjaka, ki je zgorel, in svojega hleva odprta. — Sumi se, da so zažgali kaki tatovi, ker Štefančič je imel tam kokoši. A tisti večer prej so jih djali v hišo. Mogoče, da se zažgali iz jeze, ker niso našli kokoši. Ljudje so pogasili ogenj kar je ostalo sena, ni več za klaje. Škode je okoli 700 kron.

Na zadnjem semnju za živino v Gorici je bilo 320 glav goveje živine in 400 prešičev.

Cepljenje koz. — Okr. boln. blagajna naznanja, da člani blagajne si morejo izvršiti cepljenje koz — kar je priporočljivo posebno v sedanjih razmerah — v ambulanci podpisane (ul. Leopardi 6) vsaki torek in petek od 9. do 10. ure zjutraj. Cepljenje je brezplačno.

Iz ruskega vjetništva je pisal vojak 47. pešpolka Jozef Tavčar 6. stot., doma iz Ivanjigradu pri Komnu. Piše: Iskreno ljubeče te pozdravlja iz daljnega mesta Moskva in voščim Ti veselo novo leto. Naznanim Ti, da sem prišel kot vjetnik na Rusko dne 21. decembra 1914. Piše, da je zdrav in vesel. Rusi ravnaajo z njim lepo. Ta vojak je bil naročnik »Novoga časa« in krščanski mladenič in je bil že enkrat v vojski ranjen dne 26. avgusta m. l. in v oktobra spet šel v vojsko. Ima še dva druga brata v vojski, tretji gre zdaj k naboru.

Tožbe glede črnega kruha, ki se peče po goriških pekarnah, so splošne. Ljudje po pravici tožijo, da je kruh premalto pečen in vsled tega zdravju škodljiv. Nekaj pekov je bilo radi tega že kaznovanih, kar je čisto prav. Toda pomniti pa je tudi treba, da se kruh iz take moke mora pečti drugače ko finejši kruh. In tu bo tudi en vzrok, zakaj kruh iz te moke ni dovolj pečen.

Zakaj se vrši vojska? Iz Budimpešte poročajo: Učitelj neke ljudske šole na Ogrskem je uvedel zelo zanimivo anketo o velikem vprašanju: »Zakaj se vrši vojska?« Stavil je namreč 10- in 12letnim učencem tozadevno vprašanje in učenci so seveda nemudoma oddali svoje mnenje in glas. Neki ogrski pedagoški list je ta mnenja takoj objavil in resnično se ne more trditi, da ne bi bila zanimiva in tudi presenetljiva: Vojska je zato, ker jo je hotel nemški cesar. Drugi je napisal: »Do vojske je prišlo, ker hočejo Rusi osvojiti Ogrsko!« Tretji zatrjuje: »Vojsko je povzročila Srbija, ker je hotela proglasiti kralja Petra za carja.« Četrti meni: »Vsega je kriva japonska požrešnost.« Peti izjavlja: »Do vojske je moralo priti, ker je preveč ljudi...« in tako dalje brez konca. Seveda s to anketo vprašanje o vzrokih vojske še nikakor ni rešeno.

Odpravljeni samoslovenski napisi. — »Slovenec« 3. t. m. poroča: Z Jezice nam piše prijatelj našega lista: V ponedeljek, dne 1. svečana t. l. so pobrali samoslovenske vaše napise v naši občini in jih odpeljali baje v Domžale, da jih bodo nadomestili z dvojezičnimi. (Op. ur. Jezica je občina eno uro od Ljubljane ob Savi, kjer ni niti enega Nemca.)

Potres so 27. jan. čutili na Bolgarskem. Škoda je mala.

Deček se opeknel do smrti. V Romanske v Furlaniji je kuhala žena Lovrenca Donda polento. Otroek njen se je grel pri ognju. Ob drug nad ognjiščem se je deček ujel za hlače, plamen je švignil po njem in deček Marcel, 4 leta star, se je ves opeknel. Prenesli so ga v Gorico v žensko bolnišnico, kjer je kmalu na to umrl.

Radi špionaže je bil obsojen 56letni privatni uradnik Karol G. na 4 leta težke ječe in njegov sin Josip radi poskušene špionaže na 2 leti težke ječe. Sin je po poklicu kovač.

Prepovedane liste je imela pri sebi Pavla Breclj iz Gojač na Vipavskem stara 24 let. Aretirali so jo in postavili pred sodišče, ki so jej prisodili globo 20 K ali dva dni zapora, katera je že prestala s preiskovalnim zaporom. — V Červinjanu so aretirali 53 letno Marijo Cantilli iz Trsta, ker so našli pri njej neki prepovedani italijanski ilustriran list. Ker pa se je dognalo, da ni imela namena, razširjevati prepovedane liste, je bila pred sodnijo oproščena obtožbe.

Najhušji sovražnik — uši. Najsrditejši sovražnik obeh vojskujočih se strank na Poljskem in na Srbskem so brezdvo-ma — uši. Zaradi uši ne marajo vojaki tople kožuhovine proti mrazu, ker se v nji preveč rede uši. Vojaki so vsi razpraskani in v krastah, ki vsled praskanja nastanejo po životu, se še boljše vzgnezdi-jo uši. Kamor se vojak vleže, povsod se ga primejo nove uši, ki so jih tam pustili pred njim bivajoči vojaki. Ono malo krvi, kar jo vojak dobi iz piche hrane, mora deliti z ušmi, ki so se že silno odebile v pe-

tilih mesecih vojske. V rusko-japonski vojski so iz debelosti uši ruski vojaki sklepa-li, da mora v kratkem nastati mir, sicer jih snedo uši, ki so temne barve z rdečim hrbtnom in repkom, in ki se obrede do debelosti pšeničnega zrna. Ubrani se jih vojak v vojski nikakor ni mogoče; celo višji častniki jih imajo. Tako n. pr. je pred kratkim hčerka neke saške princezinje dami od rdečega križa na vprašanje, kje je nje oče, odgovorila, da je oče (knez) v vojski, kjer strelja Ruse in ima uši.

Kako se uši plode in kako uničujejo. Nikdar še niso bile uši tako nobel, kakor so sedaj. Žena vsakega vojaka dobiva pis-ma o tej nadlogi vojakov, ki ne kvari le njihove dobre volje, ampak tudi njihovo zdravje. Ne gre za lazico na glavi, ki ima tudi pod čepico vojakov sedaj svoje za-vetišče — nadloga je sedaj uš v obleki. Za pobijanje te mučike daja dr. pl. Pro-vazek nekaj dragocenih nasvetov. Način življenja uši v obleki zahteva posebno zanimanje, ker je ta porazit najnevarnejši prenaševalec najhujše vojne kuge, maro-gastega tifusa, ki so mu izpostavljene zlasti naše čete na severnem bojišču. Po desedanjih izkustvih mora doraščena uš v štirindvajsetih urah dvakrat srkati kri. Najraje jo srka na mestih kože v zatilni-ku, na hrbtu in ob pasu, kjer se obleka ti-šči telesa; sicer se pa mudi najraje med nitmi grobo tkanega sukna. Jako občut-ljiva je za trajno učinkovanje visokih tem-peratur, pri 35 stopinjah Cerzija poginja. Babica poklada zaporedoma sedemdeset do osemdeset jajc, katerih razvoj potre-buje tri do štiri dni. Po petnajstih do o-semnajstih dneh so tudi te živali sposobne za razploditev. Pomnoževanje je torej nez-nansko. Jajca imajo več odporne sile ne-go doraščene uši. Odpravljajo se najlažje s požvepljanjem, ali pa v parnih desin-fekcijskih aparatih; tudi se more obleko perilo itd. položiti v sod, na čegar dnu je razlit bencin, kajti tudi bencinove pare uni-čujejo zalego po nekoliko urah. Ali za vo-jake, boreče se ob težavnih okolišnih, ta sredstva ne prihajajo v poštev; ti po-trebujejo sredstva, ki se tudi ob takih o-ko-olnostih lahko rabi, ne da se obleka, pe-rilo in koža mažejo, ali onečičajo. Taka sredstva so eterična olja, med tem olje eukaliptur, vijolično olje, in posebno olje iz sladkega janeža in janeževog olje. Pri-liti je par kapljic v obleko, a život je drg-niti z zmesjo janeževog ali olja iz slad-kega janeža trideset do štirideset delov, in sedemdeset do osemdeset delov 96-od-stotnega alkohola.

Rusinska pravljica o Pzemisl. Ru-sinski kmet je prepričan, da je trdnjava Pzemisl nezavzetna. O tem priča prav-ljica, ki pripoveduje: Po prvem oblegan-ju trdnjave Pzemisl ni mogel car (ruski) zaradi poročil o groznih izgubah in o o-pustošenju obeh dežel en cel teden spati. Potem si je dal prinesiti zlato pero in sre-brn papir in je pisal našemu cesarju: »Če bo vojska še nadalje«, je pisal, »se bosta naši deželi izpremenili v puščavi, s kr-vjo nasičeni. Zdravo moško prebivalstvo bo obležalo na bojišču; starce, ženske in otroke bosta pomorili lakota in kolera. Kaj hasne meni ali Tebi zmaga, če vojska izpremeni naši deželi v puščavi? Stavim Ti predlog:

Daj mi Galicijo in jaz Te pustim s Tvojimi ostalimi deželami v miru. Ti mi zaradi mene lahko vzameš tudi Srbijo. Tudi ne bom imel nič proti temu, če vse Srbe z ženami in narodom vred potopiš v Donavici. Naš cesar bere pismo, pokliče svojega pisarja in pravi: »Piši mu: Tako meni nič tebi nič Ti ne morem dati Galicije. Da pa se napravi konec tej strašni vojski, Ti staviš sledeči predlog: Galicija naj bo tistega, ki ima Pzemisl. Vzemij v naskoku Pzemisl! Če vzameš Pzemisl, Ti dam Galicijo in vojska je končana.« Car bere pismo, pljune trikrat, pokriža se tri-krat in odgovori našemu cesarju: Tvojega Pzemisla niso zgradili ljudje, marveč hu-dič. Vsled tega ga ne bo moja armada... hudič naj ga naskoči in zavzame!»

Črna ovca se je zgubila na hribu sv. Valentina in krenila čez hrib. Kdor jo naj-de, naj jo pripelje v Št. Maver h. št. 34, kjer dobi primerno plačilo.

Najnovejše vesti.

Princ Hohenclohe odide iz Trsta. — Tržaški namestnik postal koroški dež. pred-sednik Fries-Skene.

DUNAJ, 3. febr. Cesar je imenoval princa Hohenclohe za predsednika najvišjega računskega dvora. — Namestu princa Hohenclohe je imenovan za cesarskega namestnika za Trst in Primorje dosedanji koroški deželni predsednik dr. Alfred baron Fries-Skene, v ministerstvu za notranje zadeve službujoči dvorni svetnik, dr. Karl graf London-Laterano, pa za dežel-nega predsednika koroškega.

Boji v Karpatih.

Dunaj, 3. (Kor.) Uradno se objavlja: 3. februarja opoldne.

V vzhodnih Beskidih so bili novi, ja-ko srđiti napadi, ki so trajali tudi ponoči, zopet odbiti s težkimi zgubami za Ruse.

Boji v srednjih Gozdnatih Karpatih potekajo ugodno. Zvezne čete, ki so vče-raj osvojile sovražne višinske pozicije, so njele tisoč vojakov in uplenile več stroj- nih pušk.

Na Poljskem in v zapadni Galiciji je polo-žaj neizpremenjen. Vlada večinoma mir. —

Boji med Nemci in Rusi.

Berlin, 3. (Kor.) Veliki glavni stan, 3. februarja: Z vzhodno-pruske meje niče-sar novega. Kavalerijski boji na Polj-skem, severno od Visle, so se končali s tem, da so bili Rusi vženi nazaj.

Južno od Visle so dovedli naši napa-di vzhodno od Bolimowa do osvovitve va-si Humin; za Wolo-Szidlowiczko se še vrši boj. Od 1. februarja smo ujeli tu nad 4 tisoč Rusov in uplenili 6 strojnih pušk.

Rusih nočni napadi na naše pozicije ob Bzuri, so bili odbiti.

Iz pisem naših juna-kov.

Št. Ferjanski Orel — odlikovan.

Št. Ferjanski Orel brat Jožko Klanj-šček - ki služi pri 97. pešpolku, piše svo-jemu očetu dne 21. januarja med drugim: »Zdrav sem še zmeraj. Sedaj nisvo v bo-ju. Koliko časa bomo tako, ne vem. Da bi le že skoraj bil mir, ki ga vsi tako pričakujemo, mi, ki se bijemo, in vi doma. Svetinja na mojih prsih pa naj Vam bo, dragi oče, porok, da imate sina, ki ljubi cesarja in domovino. Pa tudi se ne bojim umreti za domovino. Upam pa, da me Bog ohrani zdravega. Kar se paketa tiče, sem že poročal, da sem dobil le enega, ne pa dveh, kakor mi pišete. Mogoče je, da bo sledil tudi še drugi... Z Antonom Marazem sva bila skupaj cel dan v eni vasi. Pa sem bil tako nesrečen, da ga ni-sem videl. Videl pa ga je Klanjšček iz Ru-vesce. On mi je to povedal. Naznanim Vam pa, da se večkrat vidimo z Natetom iz Ruvesce, o Pirihom, s Štefanom Dor-nik, z Mirkom (Mirko Mavrič iz Kozane) in nekaterimi drugimi Kozanci, pa smo vedno skupaj. Št. Ferjancev sem videl več, a le po enkrat. Vsi so zdravi in ko-rajni... Le pridno mi pišite. S tem mi napravite veliko veselje... Pišete mi, da so doma žalostni časi. Verujem, a tu je morda še bolj žalostno; a imejmo upanje v boljše čase in boljšo bodočnost. Zdru-ženi mislimo in prosimo Boga za ljubi mir. Sicer pa naj se zgodi Njegova volja! Z Mirkom včasih premissljujeva, kako je bilo lepo doma ter si želiva skorajšnje vrnitve. Pa ne prideva do zaključka in vzdihneva, naj se zgodi volja Božja!

Naznanjam Vam, da sem se naučil dobro kuhati, ampak samo »mandurke« t. j. krompir. Ravno hip prej, predno sem začel pisati pismo in Mirko karto na Vas, sva ga poslala z Mirkom en lonec dobro zabeljenega krompirja v vničenje. Zabe-lila sva s slanino, ki ste mi jo poslali od doma. Bil je dober.

Zanima Vas gotovo, kako sva si z Mirkom zasluzila hrabrostne svinjce. Z Mirkom in nekaterimi drugimi tovariši sem si šel v temni noči prostovoljno ogle-dat sovražno gnezdo. Tako blizu smo prišli Rusom, da smo slišali njih šepetanje ter izvedeli, koliko jih je v tem gnezdu i. t. d. Seveda smo šli po noči, ker po dne-vu bi nas bili gotovo opazili in opikali. In ne mogel bi Vam več pisati tega pisma. Ta naš čin se je tako dopadel našemu po-veljniku, da je poslal naša imena na višje mesto, odkoder so prišla odlikovanja — v trajem spomin na ta vojni metež.

Molimo drug za drugega, da bi se ve-selo sešli v svoji ljubi domači hiši. Bog in Marija naj me uslišita, ko prosim za Vas, da vas ohrani. Na veselo svidenje Vaš sin in brat Jožko.

V snegu in mrazu krvav ba-jonetni boj.

Kofol Jakob vojak 27. domobr. peš-polka, doma iz Drobočnika pri Sv. Luciji piše domačim z bojišča:

Pravite, da bi radi vedeli, kako se mi je godilo tukaj v Galiciji. Ko sem odšel iz Ljubljane, nismo 5 dni skoraj nič drugega jedli, razun nekaj juhe sem popil, vsa-ki dan. Pokali smo se neprenehoma. Granate so padale kot bi toča padala. Kroglje so letele kot bi ploha lila. Rusi so tako pa-dali kot trava pod oistro koso. Vendar ni-smo izgubili srčnosti, ampak jim korajžno odgovarjali, s puškami. To se mi pa še vse nič ni zdelo, samo mraz me je nepre-stano mučil, zakaj ves čas, kar sem bil v vojni nevihtu, je neprestano metlo, vmes

je naletaval tudi dež. Ves premočen, sem se skrival v strelskem jarku, cele noči. Še voda je ležala v jarkih, da smo bili za-re vsi mokri. Sneg je naletaval name, da sem bil, skoraj ves ogrnjen s snežnim pla-ščem. Pa vseeno sem lahko zaspal, če ravno bi vi mislili, da v takem položaju ni mogoče spati. Spati seveda nisem smel, ko so nas Rusi imeli napasti. In, to je bilo dne 28. dec., ko so nas Rusi napadli. Bilo je ravno v ponedeljek zelo zgodaj. Bila je še grozna tema. Ljut. bajonetni boj se je vnel, da mi ni mogoče popisati. V tej strašni sili se spomnim Boga in Matere Božje. V naglici se jim priporočim v var-stvo. In tako smo se z nepopisno hrabro-stjo bojevali. Nas je bilo 100, Rusov pa 600. A vseeno smo se jih branili zelo vs-pešno. Veliko smo jih poslali na oni svet. Kri je tako tekla, kakor v mesnici. Več nas je bilo ranjenih, do smrti baje noben. Rus pa je imel težko izgubo. Osoda je ho-tela, da sem bil tudi jaz ranjen in sicer od kroglje v levo roko, ki pa mi ni sile napravila. Po hudem nepopisnem boju smo se ranjeni vojaki odpeljali v bližnjo bolnišnico na Ogrskem, kjer se zdaj na-hajam, že v zelo dobrem stanju. Upam, da kmalu zopet pozdravim Rusa s svojo puško. Želim, da bi kmalu ponehal vojni metež, in da bi nam ljubi Bog zopet dal mir, ki ga tako želimo pričakujemo. Zdjaj Vas lepo pozdravim in upam, da tudi do-ma prosite Boga za mir in molite za me. Z Bogom!

Ruski kozaki in pehota se boje naših fantov.

G. Alojzij Metlikovec iz Volčjegagra-da pri Komnu, ki služi pri 27. domobr. polka, piše svojemu bratu: Naznanim Ti, da Tvojo dopisnico sem prejel. Pisal si mi, da ne sprejemajo paketov za vojno pošto, čudno se mi zdi, saj vendar drugi jih dobivajo. Torej Te prosim, pošlji mi tobaka in vžgalic. Nadalje Ti naznanim, da tu je mraz kot vrag in strašen boj noč in dan. Brez prenehanja švigajo granate in šrapneli, puške in strojne puške poka-jo. Po mojem mnenju mora priti v krat-kem mir ali pa bo ob vse Ruse. Oni se ne vmakejo, mi pa tudi ne. Hočemo se ve-dno hrabro bojevati, dokler je duh v nas in zastavo moramo dobiti. (Domobranski polki namreč še nimajo zastav. Op. ur.)

Ruskih čet je vedno dvakrat več kot nas. Topništvo imajo sicer dobro, kozaki pa in infanterija se nas boji in ako bi oni ne imeli toliko topništva bi bili že davno zagnani v Azijo.

Pisal si mi, da bodeš moral najbrž tudi Ti priti sem. Ako je res se Ti ni treba nič bati, ker za take ni slabo, oni so ved-no po mestih ali pa 10—20 km ob bojišču.

Še jaz se ne bojim, ker sem vedno boju. Torej Te prosim, pošlji mi tobak in piši mi kaj. Te srčno pozdravlja Tvoj brat A....

Skrb za živež.

Za preskrbo kruha v Avstriji. Na Du-naju se je na vabilo nižjeavstrijske trgo-vinske in obrtne zbornice vršilo 29. janu- arja zborovanje zastopnikov številnih tr-govinskih zbornic in odseka za industrijo, obrt in trgovino ter dunajske občine, da se zavzame stališče k preskrbi kruha.

Po obsežnem razpravljanju o sta-nju preskrbe kruha in dosedanjih o- krepov v svrhu dobave kruha in moke, se je sklenilo, da se odposlje odposlan-stvo k ministerskemu predsedniku, ki naj ga zaprosi, naj objavi v vsem poudarkom sklepe zborovanja in jih tudi zastopa. Zborovanje se je soglasno izreklo za sle-deča načela: Primerne oskrbe prebival-stva monarhije s kruhom in moko je pričakovati le tedaj, če v vsej monarhiji se nahajajoče zaloge žita in njegovih nado-mestil ter moke po načrtno porazdele na vse ozemlje monarhije in za ves čas do nove žetve. Primerno sredstvo za to se more smatrati edino le uvedba monopola na žito in moko. Za to pa je neobhodno potrebno, da se nemudoma zaplenijo vse zaloge. Nadalje bi se morala vlada kar najprej sporazumeti z ogrsko vlado, da Ogrska tudi v rusnici da na razpolago na- ši državni polovici v poštev prihajajoče množine žita in moke. Prevzetje in poraz-delitev teh zalog naj se izvrši potom voj-nega žitnega društva.

Osredno zadrugo za nakup in pro-dajo žita snuje naša vlada. Ta zadruga bo pobrala in pokupila vse žito ter je nato razdelila enakomerno med prebi-valstvo.

Kak kruh bomo sedaj jedli. Dne 1. febr. je izšla ministerska odredba, ki predpisuje, kako naj se odslej izdeluje kruh in kako prodaja pecivo. Nova naredba prepoveduje v polnem obsegu

uporabo fine pšenične moke za pecivo in pšenične moke za kuhanje pri izdelovanju kruha. V bodoče sme v moki za izdelovanje kruha biti samo do 50 odstotkov pšenične kruhove moke, pšenične enovrstne moke ali ržene moke, ali pa poljubne mešanice teh mok; drugo polovico morajo tvoriti nadomestila (surogati), in sicer: ječmenova, koruzna, ovsena, rževa, krompirjeva valjčna moka in krompirjeva skrobovina in zmečkan krompir. Dovoljeno je tudi primešati sladkorja in sicer do 5 odstotkov teže zamešene moke. Naredba omejuje nadalje izdelovanje drobnega peciva ter se za isto sme rabiti fine pšenične moke za pecivo samo do 50 odstotkov, pšenične moke za kruho pa do 70 odstotkov celotne teže moke; ostali del skupne teže moke, ki se ima zamesiti, mora obstajati iz gori navedenih nadomestil. Izdelovanje vsake druge vrste peciva se prepoveduje. Ti predpisi ne veljajo samo za obrtno peko, marveč tudi za domače gospodarstvo. Pri obrtnem izdelovanju šarteljcev, pogač (kolačev) itd., ki se omejuje na dva dni v tednu, se sme fina pšenična moka za pecivo rabiti tudi samo do 50 odstotkov. Ta naredba ima na misli nemoteno vzdrževanje in preskrbo prebivalstva s pšenično in rženo moko do prihodnje žetve, da se izjalovi namera naših sovražnikov, ki nas hočejo izstradati. Naredba stopi v veljavo 6. februarja 1915. Istodobno se določa najvišja cena za meterski stot krompirjevega skroba 50 kron.

Cena moke na Hrvaškem. Hrvaška deželna vlada je določila najvišje cene moki. Stane sedaj 100 kg št. 0 K 67, moka za kuhanje K 56,88, koruzna moka kron 31,90.

Riža primanjkuje. Ker je zveza z deželami, kjer se pridobiva riž, popolnoma pretrgana, so zaloge riža skoro izčrpane. Boljših vrst sploh ni več v trgovini. Cena znaša sedaj približno 100 K za 100 kg in je poskočila od izbruha vojske za približno 100 odstotkov. Leta 1913. je znašal dovoz surovega riža po suhem 3 milijone kron, po morju pa 15 milijonov. Od tega odpade na angleško Indijo 12 in pol milijona K. Kakor je znano, je Italija prepovedala izvoz. Nemčija pa prevoz riža, tako da je izključen tudi dovoz preko Nizozemske. Tudi zaloge riževne moke so izčrpane.

Na Nemškem bodo pekli manj kruha. Iz Berolina se poroča: Tukajšnji magistrat je sporazumno z magistrati predmestij in okrožnih krajev z ozirom na dejstvo, da peki po 1. februarju ne smejo pripraviti več kakor tričetrt dosedanje produkcije, odredil, v treh važnih točkah omejitev uporabe kruha. Predvsem je važna omejitev vporabe za vse občinstvo in sicer na dva kilograma za osebo na teden, všteti kruh in moko vseh vrst. Vsako prekoračenje te množine se kaznuje z ječo do šest mesecev ali z denarno kaznijo do 1.500 mark. V svrhu natančnega nadziranja je odredeno pripravljanje utežne enote kruha in sicer: za pšenični kruh 75 gramov, za rženi kruh 1 ali 1 in pol do 2 kilograma. Opečenec je dovoljen, vendar pa se sme prodajati le po tehtanju. Gostilne in točilnice smejo imeti sedaj le tri četrtine dosedanje uporabe.

Italija odpravila carino na žito in druga živila. — Uradno poročajo: Dne 31. januarja je izšel uradni odlok, ki odpravlja obmejno carino na žito, moko in na druga živila od 1. februarja 1915 do 30. januarja 1916. Odlok pooblašča nadalje delavskega ministra, da sme znižati za 50 odstotkov železniške tarife, da olajša prevoz žita in moke; enako pooblastilo se podeli mornariškemu ministrstvu za tiste plovne črte, ki jih podpira država in se nadalje pooblasti, da sme v danem slučaju uvrstiti parnike za izredne vožnje, da se doseže prevoz žita in živeža. Končno se pooblašča notranji minister, da če se mu zdi potrebno, sme dognati množino zaloga v skladiščih žita in moke in v zalogah drugih živil in da lahko izda predpise o peki kruha in o prodaji moke in žita. Tedaj so tudi tam v skrbi za kruh.

Širite „Novi Čas“!

Naznanilo.

Ker se do konca februarja 1915 mora izprazniti sedanja modna trgovina št. 26, se prične

RAZPRODAJA

— — — — — dne 30. decembra 1914. — — — — —
Prodajalo se bode vse modno blago, perilo za moške in ženske, pletenine, maje, nogovnice čipke in mnogo drobnih predmetov, kakor je iz posebnih naznanil razvidno.

Z ozirom na to, da v tej kratki dobi kakor tudi v sedanjih kritičnih časih ni mogoče razpečati tolike množine modnega blaga po normalnih cenah, sva izjemno odredila - - - **20% do 50% popusta** - - - seveda pri predmetih, kateri so izven sezije.

Priporočava se za obilenobisk

Pregrad & Černetič — Gorica.

»Spomin«.

Med mnogimi prizori iz potresa v srednji Italiji pripovedujejo listi tudi jako čudno zgodbo dalekočitnosti (telepatije, »spomina«). Zgodilo se je tako-le:

Mladi zdravnik v Pescini dr. Parola-Canale, je pred kratkim odpotoval iz Pesceine, kjer je pustil ženo in dva otroka, prvega v starosti 5 let, drugega v starosti par mesecev. Bil je namreč klican v vojaško službovanje, ter je kot asistenčni zdravnik že nekaj tednov prebival v Akvili, odkoder je dan za dnem pisal pristrčna pisma svoji družinici.

V torek 12. pret. mes. (torej na predvečer potresa se je sešel mladi zdravnik v neki kavarni v Akvili s prijateljem, katerega je spoznal v Reggio ko je v dneh strašnega Mesinskega potresa prihitel na pomoč ponesrečencem. Pozno v noč sta se pogovarjala prijatelja, obujajoč spomine onih grozopolnih dni. Nato se je podal zdravnik Canale k počitku. A spal je slabo, kajti proti jutru je imel hude sanje. Zdelo se mu je, da vidi kako uniči silen potres Pescino ter pokoplje pod razvalinami vso njegovo družino, razven njegovega prvega, petletnega sinčka. Med silnim hrupom podirajočega se mesta in obupnim kričanjem svojcev se prebudi — a krog njega je vse mirno, tiho. Spoznal je, da so bile vse le sanje, katere si je razlagal na podlagi svojega sinočjega pogovora. Nato poklice svojega služabnika, mu pove svoje čudne sanje, ter še pristavi, da bi moral biti zelo lahkoveren, ko bi veroval, da se sedaj res pripeti taka nesreča. Ko se je nato napravil, sede, da bi pisal domov, a med pisanjem začuti nenkrat potresni sunek. Prestrašen in trepetajoč vsled hudih slutenj brzobjavi domov, naj mu takoj sporoče, kaj se je pripetilo. Toda odgovora na brzobjavko ni in ni, in radi tega potuje hitro v Pescino — kjer dobi svoje sanje uresničene. S pomočjo nekaj mož prične razkopavati razvalino in po par strašnih trenutkih je stal ob mrtvem truplu ljubljene soproge in malega otročiča...

Čez nekaj ur odkopljejo v odsotnosti očetovi, njegovega prvega sinčka. Komaj pa je bil mali na prostem zraku je plosknil z ročicami in zavpil: »Moj oče bo kmalu tu, saj je danes zjutraj brzobjavil!«

Toda, ker je oče brzobjavil, ko je mali že bil pokopan pod razvalinami, in brzobjav radi potrganih zvez sploh ni došel, je ta vzklík dečka še bolj zagoneten in nerazumljiv, ko sanje očeta.

Darovi.

Za naše vojake.

Slovenski nabiralnici v Gorici, Gosposka ul. 6 so došli še naslednji darovi:

V denarju:

Jakob Kozole, Habinghorst K 3.50 v; v nabiralniku tu K 27.31 v; Iv. Rojc, dekan in poslanec, Miren K 20; Iv. C. Jarc, kurat št. Ferjan, v nabiralniku K 3; Dvo-K 1.61 v; Al. Maraž 1.20 v; ostalo nabrano v Stegovcih skupaj K 38.05 v; Spitzer vikar Fojana K 6; Posojilnica Hudajužna K 50; duhovnjika Obloke, Hudajužna K 25; vikar Simon Gregorčič, Avče K 8; zbirka Zalošče K 17.20 v; zbirka Dornberg K 100; v nabiralniku tu K 3; do sedaj prejeli K 8385.43 v.

Srčna hvala!

V blagu:

Orehovlje: Gosp. Klinec 8 naprsnikov; čestite sestre Notre Dame v Gorici 6 decentov papirnatih podplato. Učenka IV. razreda vrečico perja za blazine. — Učenka N. N. IV. raz. 164 veržink. Siro-

tišče: 2 vreči cufanja. Gospa. Petschauerja 9 blazin. Šolsko vodstvo Stanjel: 37 duc. podplato. Narodna šola po gosp. Bežekovi: 14 p. zap. 1 p. nogavic. Godč. Rozmanova spletla: 12 čepic. Gospod Iv. Silvester Vipava 4 m. strajce in 4 p. hlač. Rihemberk (šolsko vodstvo) 17 paketov à 100 podplato. Čast. Uršulinke v Go-

rici: 20 duc. pap. podplato. Šolsko vodstvo Temnica: 9 pak. po 50 parov podplato. Marica Terglau: 50 parov podplato. Šolsko vodstvo St. Peter: 1350 parov papirnatih podplato. Šolsko vodstvo v Stanjelu 46 tucatov papirnatih podplato.

ZAHVALA.

Za vse blage dokaze iskrenega sočutja, ki so nam bili izraženi ob smrti našega predragega rajnika

Albina Mozetič,

službujočega pri topničarjih v Pulju,

izkrekamo svojo presrčno zahvalo. Prav posebno se zahvalujemo vlč. g. Iv. Korsiču morn. župniku, ki je kot rojak blagovolil blagosloviti rojaka k večnemu počitku, nadalje vlč. g. dr. Ivanu Tulu, mornar. kuratu v Pulju, ki je pokojniku takò ljubeznivo stal v njegovi bolezni ob strani, konečno tudi vsem dragim rojakom v Pulju, ki so pokojniku kot zunanji znak ljubezni darovali prelep venec na grob ter ga spremili k večnemu počitku. Vsem iskren

V Solkanu, 2. febr. 1915.

Žalujoči ostali.

Vozni red.

Gorica — Trst in nazaj. (Drž. žel.)

Osebn. vlak.	Brzo-vlak.	Osebn. vlak.	Osebn. vlak.	Brzo-vlak.	Osebn. vlak.		Osebn. vlak.	Brzo-vlak.	Osebn. vlak.	Osebn. vlak.	Brzo-vlak.	Osebn. vlak.
542	1006	1207	505	658	938	odh. GORICA doh.	729	856	1101	544	654	1215
547		1212	510		942	Sv. Peter pri Gorici	724		1056	539		
553		1222	517		952	Volčjadraga	718		1050	533		1204
602	1020	1232	527	712	1001	Prvačina	711	841	1042	526	620	1152
613		1243	538		1012	Rihenberg	702		1030	517		1142
631	1046	104	660	728	1033	Štanjel — Kobdilj	651	823	1015	506	622	1130
642		114	614		1043	Dutovlje — Skopo	642		1006	497		1126
650		123	623		1052	Repentabor	633		958	449		1118
701	1105	132	628	727	1128	Opčine	624	822	950	441	622	1110
712		144	644		1120	Gvardjela	604		926	422		1092
718		153	653		1130	Rocol	554		918	410		1081
725	1125	200	700	816	1137	doh. TRST odh.	540	730	905	356	530	1020

Gorica — Jesenice in nazaj. (Drž. žel.)

Osebn. vlak.	Brzo-vlak.	Osebn. vlak.	Osebn. vlak.	Brzo-vlak.	Osebn. vlak.		Osebn. vlak.	Brzo-vlak.	Osebn. vlak.	Osebn. vlak.	Brzo-vlak.	Osebn. vlak.
512	900	1118	558	620	1225	odh. Gorica doh.	404	959	1152	449	620	920
520		1136	619		1252	Plave	348		1136	433		904
528	922	1145	629	721	121	Kanal	322	939	1126	425	622	855
542		1154	628		109	Avče	320		1118	417		847
603	945	1210	622	742	128	Sv. Lucija Tolmin	312	920	1108	407	619	832
611		1219	709		126	Podmelec	305		1059	358		827
622		1227	708		144	Grahovo	238		1050	349		820
642		1242	723		200	Hudajužna	247		1041	338		809
656		1256	732		214	Podbrdo	232		1032	330		798
707	1034	108	748	822	228	Bohinjska Bistrica	228	847	1020	318	535	744
714		115	754		235	Nomenj	221		1012	309		731
722		123	801		248	Štengo	214		1005	302		727
729		130	808		250	Boljinjska Bela	208		958	255		720
737	1056	141	819	844	301	Bled	201	825	951	248	513	713
742		146	821		306	Podhom-Vintgar			946	240		706
748		152	827		313	Dobrava	133		942	236		701
755	1110	158	833	928	320	doh. Jesenice odh.	145	812	935	226	500	654

Ljubljanska kreditna banka podružnica v Gorici.

Centrala Ljubljana, podružnice: Celje, Celovec, Sasajevo, Split, Trst.

Delniška glavnica R 8.000.000
Rezervni zakladi „ 1.000.000

Vloge na knjižice po 4 $\frac{1}{2}$ % v tekočem računu po dogovoru.

Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst, deviz-valut.	Eskont menic.	Sprejemanje vrednot v varstvo in oskrbovanje
Borzna naročila.	Stavbeni krediti.	Safes.
Promese za vsa žrebanja.	Preudjmi vrednostni na papirje.	Nakazila v inozemstvo.
Vnovčenje kuponov in izžrebanih vrednostnih papirjev.	Srečke na obroke.	Kreditna piuma.

Naznanilo.